

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1911.

Treść: (M 54—56.) 54. Rozporządzenie, dotyczące zmiany i sprostowania niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910. — 55. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek c. k. Namiestnictwa w Bernie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. — 56. Rozporządzenie, dotyczące objaśnienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

54.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 19. marca 1911,

dotyczące zmiany i sprostowania niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134.

Artykuł I.

Z mocą obowiązującą od dnia 1. lipca 1911 zmienia się regulamin telefoniczny, ogłoszony rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134, w sposób następujący:

§ 5., punkt 1., otrzymuje następujący dodatek:

Stacje centralne, obejmujące więcej jak 100 głównych stacji abonamentowych, pełnią przynajmniej całkowitą służbę dzienną (w lecie od godziny 7., w zimie od godziny 8. rano do godziny 9. wieczór). Godziny służbowe urzędów z ograniczoną służbą dzienną powinny także w niedziele możliwie zgadzać się z sobą.

§ 10., punkt 2., ma otrzymać następujący dodatek:

Przytem ma obowiązywać co do uskuteczniania połączeń zasada, iż z wyjątkiem przypadku nieprzewidywanych przeszkód lub przypadku, przewidzianego w punkcie 4. niniejszego paragrafu,

powinno się zaprowadzić urządzenia abonamentowe, łączące się z istniejącymi już centralnymi stacjami telefonicznymi, i oddać je starającemu się w stanie zdatnym do ruchu w ogóle w miarę możliwości w czasie, podanym przy zgłoszeniu przez starającego się o połączenie, a najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po zgłoszeniu, jeżeli zaś chodzi o połączenie towarzyskie, w ogóle w miarę możliwości w ciągu kwartału kalendarzowego, następującego po zgłoszeniu.

To samo odnosi się także do samoistnych połączeń z urzędem.

§ 10., punkt 4., ma opiewać:

4. Zarząd zastrzega sobie prawo odmówienia zawarcia abonamentu telefonicznego. Przeciw odmiennemu rozstrzygnięciu właściwej dyrekcji poczt i telegrafów można w ciągu czterech tygodni wnieść odwołanie do Ministerstwa handlu.

W § 13., punkt 3., ma ustęp pierwszy opiewać:

3. Urządzenie połączenia towarzyskiego może być przywiązane do pewnych szczególnych warunków, jeżeli oddalenie stacji, która ma być włączona, od stacji centralnej przekracza granicę, którą oznaczy taryfa.

§ 17., punkt 1., otrzymuje następujący dodatek:

Przez konserwację powinno urządzenie abonamentowe być utrzymywane stale w stanie zdatnym do ruchu.

§ 18., punkt 2., ma opiewać:

2. Zarząd wyznacza numery przewodów łączących i służbową nazwę stacyi i może zmienić je każdej chwili. Z upoważnienia tego skorzysta Zarząd jedynie w razie nieodzownej konieczności.

O zamierzonej zmianie zawiadomi się abonentów jak najwcześniej.

W § 26. mają punkty 2. i 3. opiewać:

2. Należyżość abonamentowa za stacye sezonowe wraz z dodatkami jest płatną w ratach rocznych w terminie, który Zarząd wyznaczy raz na zawsze dla każdej poszczególnej stacyi.

3. Ryczałty za konserwacyę przypadają do zapłaty w ciągu istnienia odnośnych urządzeń dodatkowych w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należyżość abonamentowa. Przy całorocznych urządzeniach abonamentowych należy je jednak uiszczać, jeżeli odnośnych urządzeń dodatkowych nie zaprowadza się albo nie znosi się równocześnie z stacyą główną lub poboczną, dopiero od początku najbliższego kwartału kalendarzowego, a względnie aż do końca bieżącego kwartału kalendarzowego.

Kwoty, uiszczone ewentualnie naprzód za dalsze kwartały kalendarzowe, zwraca się abonentom, a względnie zapisuje na ich rachunek.

W § 29., punkt 1., ma odpaść zdanie końcowe od:

„Ma on“ do „przyzwoitym“.

§ 31., punkt 1., ma opiewać:

Z reguły zawiera się abonament na czas nieoznaczony, a obie strony mogą rozwiązać go przez wypowiedzenie z upływem miesiący marca, czerwca, września i grudnia (termin normalny), jednak przy stacyach całorocznych nie przed upływem roku, licząc od oddania stacyi, a ewentualnie późniejszego otwarcia ruchu w centralnej stacyi łączącej (porów. § 26., punkt 1.), zaś przy stacyach sezonowych zawsze dopiero po upływie całego sezonu. Zarządowi zastrzega się możność wykluczenia przy zawieraniu abonamentu prawa do wypowiedzenia także na dłuższy przeciąg czasu aniżeli rok, a względnie sezon, jeżeli zaprowadzenie urządzenia abonamentowego wymaga większego wydatku, a rychłe ponowne użycie przewodu łączącego w razie rozwiązania abonamentu nie jest prawdopodobne.

Punkt 3. § 34. otrzymuje następujący dodatek:

W razie dopełnienia warunków, ustanowionych w punktach 2. i 3., nie można odmówić zezwolenia na przeniesienie stacyi. jeżeli starający się o prze-

jęcie wykaże, że urządzenie abonamentowe należy do przedsiębiorstwa, które przeszło na niego od dotychczasowego abonenta.

Ustęp drugi § 35. otrzymuje następujące brzmienie:

Jeżeli przerwa taka, powstała bez zawinienia abonenta lub innego posiadacza, trwała stale dłużej jak przez 14 dni po dojściu do wiadomości Zarządu, wówczas nie pobiera się należyżości za czas przerwy.

Punkt 1. § 36. otrzymuje na wstępie następującą osnovę:

1. Zarządowi służy prawo zastanowić w następujących wypadkach ruch urządzenia abonamentowego bez wypowiedzenia albo zwinąć zupełnie urządzenie to, jednak, o ile zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem, tylko po poprzednim zagrożeniu, a mianowicie:

W § 38. ma punkt 3. opiewać:

3. Zmiany regulaminu telefonicznego muszą być, aby były ważnymi, ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, a zmiany taryfy telefonicznej w dziennikach urzędowych. Sposób ich ewentualnego podania do wiadomości abonentów oznacza Zarząd w każdym wypadku z osobna.

Artykuł II.

W regulaminie telefoniczonym prostuje się § 38., punkt 1. w ten sposób, iż należy w nawiasie zamiast „§ 26., punkt 1.“ umieścić: „§ 31., punkt 1.“

Artykuł III.

Z mocą obowiązującą od dnia 1. lipca 1911 zmienia się taryfę telefoniczną, ogłoszoną rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 134, w sposób następujący:

W § 3., punkt 3., zamieszcza się między ustępem lit. d a ustępem ostatnim ustęp nowy następującej osnovy:

W razie automatycznego ruchu centralnej stacyi łączącej liczy się przy obrachunkach także wezwania, wymienione pod a, b, c i d, lecz odciąża je od stwierdzonej ilości wezwań według stopy procentowej, którą oznaczy się z góry dla każdej poszczególnej sieci i ogłosi w odnośnej gazecie krajowej.

W § 3. mają punkty 4. i 5. opiewać:

4. Każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we dwójkę (klasa taryfy E) można używać w jednym

dniu przeciętnie przez 60 minut, a każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we czwórkę (klasa taryfy P) w jednym dniu przeciętnie przez 40 minut bez względu na to, czy połączenia przychodzą do skutku na wezwanie własne albo na wezwanie obce, czy w ruchu dla rozmów, czy też dla pośredniczącego przesyłania.

Ilość wezwań własnych w obrocie miejscowym nie może wynosić w stacyach z połączeniem towarzyskiem we dwójkę więcej jak 2400, a w stacyach z połączeniem towarzyskiem we czwórkę więcej jak 1800 rocznie.

5. Przeciętny czas dziennego korzystania ze stacyi z połączeniem towarzyskiem stwierdza się zapomocą przyrządu liczącego, umieszczonego przy aparacie stacyjnym, w ten sposób, iż dzieli się różnicę pomiędzy dwoma odczytaniem, rozdzielonymi okresem przynajmniej jednomiesięcznym, przez ilość dni.

Ilość wezwań własnych w obrocie miejscowym stwierdza się także przy stacyach z połączeniem towarzyskiem stosownie do postanowień punktu 3.

Artykuł IV.

W taryfie telefonicznej prostuje się postanowienia następujące:

W punktach 4. i 5. § 11. należy zamiast „według postanowień rozdziałów III. i IV.“ wstawić „według postanowień §§ 3. i 4.“; w § 12., punkt 1., lit. c) zamiast „1 K 60 h wstawić „1 K 50 h“.

Weiskirchner wtr.

55.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 23. marca 1911,

dotyczące uskutecznienia wypłat na rachunek c. k. Namiestnictwa w Bernie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. lipca 1911 uskuteczniane będą przez pocztową Kasę oszczędności wszystkie wypłaty, których asygnata pochodzi od Namiestnictwa w Bernie, od Rady szkolnej krajowej dla Moraw albo od Komisji krajowej dla operacji agrarnych na Morawach.

§ 2.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym

c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie wyłącznie c. k. Kasa skarbową krajową w Bernie, a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy c. k. Namiestnictwa w Bernie.

Powyższemu departamentowi rachunkowemu należy na zasadzie rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dla dotychczasowych kas wypłacających.

§ 3.

Od wypłacania przez pocztową Kasę oszczędności są wykluczone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w złocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) zasiłki na utrzymanie, które w myśl ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141, mają być płacone rodzinom tych, którzy stawili się do ćwiczenia wojskowego (służbowego), względnie do wykształcenia wojskowego, i
- e) aż do odmiennego zarządzenia wypłaty na rachunek funduszu pensyjnego nauczycieli, tudzież zaliczki na odnowienie winnic, zniszczonych przez mszycę winną.

§ 4.

Zresztą stosowane będą do wspomnianych wypłat postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego c. k. Namiestnictwa w Bernie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

56.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 29. marca 1911,

dotyczące objaśnienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 14, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

Z powodu wynikłych wątpliwości prosimy niektóre zarządy kolejowe o objaśnienie znaczenia pra-

wnego rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, Dz u. p. Nr. 14, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

Ministerstwo kolei żelaznych uznaje za właściwe oznajmić w tym względzie, co następuje:

Zarządzenia taryfowe, wymienione w § 2. wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego, uważa się za ogłoszone należycie, skoro uczyniono zadość wymogom § 8. ustęp (2) (ogłoszenie w Dzienniku rozporządzeń dla kolei żelaznych i żeglugi), § 9. (wyłożenie do wglądu publiczności) i § 10., ustęp (1) rozdanie między publiczność).

Reszta postanowień rozporządzenia przedstawia się jako przepisy służbowe dla zarządów kolei żelaznych, których niedotrzymanie powoduje jedynie odpowiedzialność kolei w obec władzy nadzorczej, lecz nie pociąga za sobą nieważności zarządzenia taryfowego.

Królewsko-węgierski Minister handlu, z którym porozumiano się w tym względzie, wydaje równocześnie odpowiednie oświadczenie dla kolei żelaznych w krajach świętej Korony węgierskiej.

Głabiński wlr.